

REVISTA COPILUL

dobrogean

ANUL II No. 5

MAI 1936

Revista „Copilul Dobrogean“

Apare lunar, sub auspiciile Asociației învățătorilor,
secția Tulcea și sub conducerea următorului comitet :

D. DOGARU-învățător
Ing. A. POPESCU-profesor
Pictor V. PAVLOV-profesor
IORD. PETRACHE-Învățător

REDAȚIA
Const. Petrache
revizor școlar
Șc. No. 4 de fete--Tulcea

AD-ȚIA
N. Damienescu
învățător
Str. Sf. împărați 59

Abonamentul :

Anual 40 lei
De sprijin 80 lei

Ce cuprinde această revistă :

Luna Mai	— Anghel Dumitru
Isprăvile lui Țârlea-Minciună	— Jenică
Eroii	— Mircea Focșa
Tatăl cu trei feciori	— Siomca Paraschiva
La joacă	— Mateiescu Maria
Cioric călăreț	— Adrea Gh.
Eroilor	— Calciu Gheorghe
10 Mai	— Virgiliu I. Cârnu
Mama	— Marcov S. Cristu
O călătorie cu trenul	— Munteanu Silvia
O nenorocire	— Zaharia Tinca

Informațiuni

Coperta și desenele de Th. Iacobe, fotograf—Tulcea

Tip. „Curlerul Tulcei“

Luna Mai.

Suntem în luna Mai. Soarele încălzește mai cu putere pământul, din care a răsărit iarba și toate semințele semănate de mâna omului. Pomii și-au scuturat haina albă de flori, afară doar de salcâmi în care albinele sboară adunând mierea cea dulce. Păsările călătoare sunt de mult la noi și ne desfată cu ciripitul lor. La începutul lunii Mai serbăm: „Sărbătoarea muncii“. De obicei noi școlarii în această zi, facem o excursiune la dealul din apropiere. Ce plăcere și ce veselie pe noi! Iarba verde și presărată ici colo cu flori, cântecul păsărilor dintre care deosebim ciocârliă, care se înalță până sus departe și apoi vine ca o săgeată în jos, cucul care nu mai conținește să ne spue numele, par'că noi n'am ști că e cuc și altele.

Dar luna Mai este dragă și pomenită de toți Românii, nu numai pentru că natura este mai frumoasă, ci pentru că în a-

ceastă lună și anume în ziua de 10 Mai, țara noastră a fost proclamată independentă, apoi Regat. Incepând cu această dată din anul 1881, noi suntem o țară recunoscută în Europa. Pentruca o lună atât de frumoasă să nu se termine numai cu atât, Dumnezeu a făcut în așa fel, ca anul acesta în ziua de 21 Mai (Sf. Constantin și Elena) descoperitorul crucii, pe care a fost răstignit Iisus Hristos, să sărbătorim și „Inălțarea Domnului“.

Dar această zi ne este scumpă și dragă, pentru că mai marii țării au hotărât, că în ziua Inălțării, să se serbeze

și ziua eroilor morți pe câmpul de luptă, pentru apărarea brazei strămoșești. Acum în luna Mai, care se mai numește și luna Florilor, pe care putem să le adunăm din belșug, spre

a face coroane sau a le presăra pe locul ce inchipuește mormântul eroilor, se potrivește cântecul care ne învață d-l învățator.

Presărați pe-a lor morminte.

Ale laurilor flori.

Spre a fi mai dulce somnul

Fericiților erol.

Dragi colegi întreaga țară, D-tră poate vă place altă lună a anului, însă mie îmi place luna Mai, pentru toate acestea câte le-am spus și pentru că din clasa I-a primară am învățat, că în Mai suntem chiar în Rai.

ANGHEL DUMITRU cl. VII-a—Hagilar

Isprăvile lui Țârlea Minciună.

(Urmare din No. 3-4)

Acasă, am găsit carul pregătit—plin cu orz—pentru târg. Văzând că eu nu mai vin cu vânatul, bietul bunicu, încărcase carul cu orz să se ducă la un târg departe să-l vândă, iar cu banii să cumpere ceva pentru botez.

După cum vă spuneam, nu mă născusem încă când mă trimisese bunicu să aduc ceva vânat pentru botez.

Și după lungă așteptare, văzând că nu mai vin, se pregătea să plece cu un car de orz la oraș să-l vândă și să cumpere cele necesare.

M'am urcat și eu în car și am plecat. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns la târg, am vândut orzul, iar cu banii luați, am cumpărat un car de raci și cu carul încărcat, am luat-o înapoi spre casă.

Am uitat să vă spun însă, că în drumul nostru era o apă, care la ducere, era înghețată și pe care o trecusem ușor.

Acum la înapoere însă, se desghețase. Când am ajuns la malul ei, ne-am oprit și am început să ne

gândim ce să facem. Ne-am hotărît în cele din urmă să lăsăm carul, să ne suim călare pe câte un bou și astfel să trecem apa...

Am agățat noi de cozile boilor câți raci s'a putut și apoi am luat o prin apă. Când am ajuns la celălalt mal, nu mai era nici un rac prins de cozile boilor. Se vede treaba că dacă s'au simțit ei în apă, și-au dat drumul de cozile boilor și au plecat, fiecare la treaba lui.

Mai rămăseseră doar câțiva, pe care eu îi pusem în urechile boilor. Am ajuns într'un sat de unde am luat un car cu împrumut, ca să avem cu ce pleca acasă.

Pe drum s'a lăsat o ceață așa de deasă, că nu se mai vedea nici la doi pași. Din cauza asta, mergeam așa de încet, că abia făceam câte 2-3 km. pe zi. Ba, de vre-o două ori ne-am rătăcit și cu mare greutate am găsit drumul. Când eram aproape de casă, ne-am hotărît să trecem pe la curcile noastre, să vedem ce-au mai făcut cât am lipsit noi de acasă. Aici, o altă bazonie! Curcile spărseseră un sac — pe care noi îl uitasem plin cu apă de băut la plecare — și apa din el se risipise și făcuse un lac. De jur-împrejurul lacului, erau lanuri verzi de grâu, prin care umblau o sumedenie de crapi cântând și mâncând grâu. Bunicu s'a supărat foc de isprava crapilor. A început să alerge după ei ca să-i prindă. Au fugit însă cu toții în apă. Pentrucă boilor le era sete, i-am desjugat și i-am dus la malul lacului ca să-i adăpăm. După ce au băut ei apă, vedem cu bucurie că băuseră toată apa și crapii rămăseseră pe uscat. I-am prins pe toți, i-am pus în car și am plecat spre casă. Întâriasem așa de mult pe drum, că de-acum lala era școlar în clasa I-a. Ajunsese la abecedarul de partea II-a. Când ne-a văzut bunica, nu mai putea de bucurie. Credea biata că am murit.

S'a apucat numai decăt să pregătească mâncare din crapii pe care li adusesem noi.

Nouă ne era foame pentrucă nu mâncasem de mult. Cerându-i bunicii ceva de mâncare, ea ne-a dat o lavă cu plăcintă, pe care o pregătise de mult pentru noi.

Am luat noi plăcinta și am încercat s'o rupem. Nu puteam însă de loc. Din cauza vechimii, se făcuse tare ca piatra. Atunci, am apucat-o eu de o margine, bunicul de alta, am sprijinit-o pe un butuc și după vre-un ceas de muncă s'a rupt. Când s'a rupt plăcinta, ce să vezi? Din mijlocul ei a îfășnit un lup, care a luat-o la fugă prin curte.

Când a văzut bunicul lupul, a luat repede coasa și a svârlit după el ca să-l taie. Coasa însă, s'a agățat de coada lupului. Tot fugind el, a intrat în grădină, unde aveam semănat grâu și cum avea coasa agățată de coadă și fugea de jur-împrejurul grădinii, a început să cosească grâul, sculindu-ne pe noi de treaba aceasta.—Tocmai ne gândisem noi ca a doua zi să ieșim la coasă. — Văzând eu asta, m'am dus fuga la Grivei — câinele nostru —, i-am legat de coadă, grebla și i-am dat drumul din lanț.

Atât i-a trebuit lui Grivei. A început să alerge și el prin grădină după lup.

Lupul fugea, Grivei fugea și noi cu bucurie priveam, cum grâul nostru se cosește și cum Grivei îl adună cu grebla.

Bunica tocmai atunci isprăvisise de pregătii mâncarea și ne-a strigat să plecăm prin sat să poftim oamenii la botez. Dacă am aflat noi cum stau lucrurile, l'am lăsat și pe lup și pe Grivei și am plecat prin sat să poftim oamenii la botez.

Când ne-am înapoiat acasă, tata a venit spre noi vesel și ne-a arătat că de-acum știe să scrie.

Am luat noi tăblița și ne-am uitat să vedem ce scrie. Să vă spun și vouă; scria așa :

„Toți cititorii revistei „Copilul Dobrogean“ cărora le-a plăcut povestea, sunt poștiți la botezul meu”.

JENICA—Lascăr Catarglu

Eroii

de Mircea Foșșă—Pecineaga

*Sunt duși demult, să lupte, pe Carpați, în sus,
Părinți, flăcăi și tineri, cu toții ni s'au dus
Și ni s'a dus voinicul, Ion și de la noi,
S'a dus voios și mândru, să lupte în război.*

*Și el s'a dus de-acasă, lăsând patru feciori
Și o nevestă blândă, purtând pe-obraji bujori,
Iar la plecare ea doar, i-a spus cum să se lupte
Să'nvingă și acasă să vină cât mai iute.*

*Ajuns acolo, în luptă se dase dintr'odată
Și cu dușmanii țării, porni ca să se bată,
Bătea 'n stânga și 'n dreapta și la pământ culca,
Dușmanii dinainte-i, pe toți îi secera.*

*Dar deodată 'n spate, un glonte îl lovi
 Și într'un val de sânge pe loc el și muri.
 Copiii îl așteaptă, mereu ieșind pe stradă,
 Ca poate da-va Domnul, pe tatăl lor să-l vadă.*

*Și într'o dimineață auz un glas, că-i cheamă :
 „O fi tăicuțu frate, o fi tăicuțu mamă“ !
 Și mama lor pe dată la poartă a ieșit :
 — „Ce veste nene Gheorghe? Ce veste ne-a venit“ ?*

*— „Ce veste să-ți aduc, o draga mea Marie,
 De-acum... tu... ai... să fii... singură și... pustie“
 — „Dar ce s'a întâmplat ? Maria îl întreabă,
 O fi murit Ion ? Hai spune-mi mai degrabă“ !*

*— „Da, uite că îți spun. Îți spun că a murit,
 La Mărășești, pe deal. Acolo a pierit !
 Dar nu mai plânge acum, căci n'a murit în sat,
 Ci el doar pentru țară, viața lui și-a dat.*

*Și atunci biata Maria, cu sufletul zdrobit,
 Cheamă pe toți copiii și astfel le-a grăit :
 — „Dragi copii... al vostru tată la Mărășești a murit,
 Apărându-și țara și-al ei pământ iubit“.*

*„El a murit acolo în marele avânt,
 „Pentru a-și păstra portul și acest prea scump pământ,
 „In locul lui rămas-ați ca să luptați și voi,
 „Să fiți și voi ca tatăl, să fiți și voi “Eroi“.*

MIRCEA FOCȘA cl. VII—Pecineaga

Tatăl cu trei feciori !

A fost odată un unchiaș, care avea trei feciori. El era sărac; avea numai o bucată de pământ, pe care o semăna în fiecare an cu grâu. Totdeauna însă i se făcea stricăciune la grâu, fără să poată prinde hoțul. Acum, unchiașul cheamă pe feciori și le spuse, să stea la pândă feciorul cel mare.

— „Ia frânghia asta și du-te la grâu să prinzi hoțul“, zise tatăl și feciorul plecă. S'a dus el prin sat pela șezători, a umblat până s'a săturat și apoi s'a dus la grâu. Obosit cum era, în loc să păzească, s'a culcat și a dormit dus. Dimineață, a plecat acasă. Tatăl său îl întrebă :

— „Ei fiule“ ?

„Nu-i nimica tată“. Când se duce însă la grâu, ce să vadă, grâul păscut. A doua noapte, plecă liul cel mijlociu și făcu și ăsta la fel. După ce se sătură de plimbat, se duse la grâu, se culcă și adormi. Dimineața când se sculă, își luă funia și plecă acasă. Iar când se duce tatăl să vadă grâul și mai tare păscut. Fiul cel mai mic zise atunci tatălui său :

— „Tată, am să mă duc și eu la pândă“ !

Cu toate că tatăl îl credea cel mai prost dintre frați, îi dădu și lui voie.

Își luă și el funia, plecă direct la grâu și se puse la pândă, după un răzor. Când pela miezul nopții aude un vuet. Ce credeți că era ? Un cal bălan se lăsase în grâu să pască. Cum îl văzu tânărul, se repezi la el, îi puse funia în cap și îl prinse. Calul, care era al unui smeu și care era așa de frumos de n'avea pereche în lume, când se văzu prins, începu să vorbească băiatului :

„Dă-mi drumul, că îți voi fi de mare folos la nevoe. Vezi movila asta din fața noastră ? Când vei avea nevoe de mine să vii la movilă, și să strigi : „Cal căluțul meu, vino căci am nevoe de tine. Atunci eu voi veni și vom pleca împreună în ce parte vei vroi“. Atunci băiatul îi dădu drumul și calul s'a făcut nevăzut. Băiatul își luă funia și se duse acasă. Când îl văzu tatăl său, îl întrebă :— „Ei ce-i fiule, ai prins hoțul ?— „Da l-am prins“ ! — „Dar unde-i, ? — l-am dat drumul“ ! — „Și cine a fost“ ? — „A fost calul din văzduh“. — „Ei nu spun eu, că cu prostul nu faci treabă“ ?

In timpul acesta, împăratul țării, care avea a fată frumoasă ca o zână, nu altceva, vrea să o mărite după un băiat, care ar putea să fure inelul fetei din deget, dela a zecelea etaj, din sbor.

Atunci tatăl spuse celor doi fii mai mari, să se ducă și ei să încerce. Pe cel mai mic l-au lăsat acasă în culcușul lui după sobă.

După ce au plecat cei doi frați, eși și el de după sobă, se duse la movilă și strigă: „Cal caluțul meu, vino că am nevoie de tine”. Atunci calul veni și după ce îi puse frâul în cap, spuse tânărului, să intre prin urechea stângă și să iasă prin cea dreaptă.

Băiatul făcu întocmai și se făcu atunci deștept, frumos și îmbrăcat de n'avea pereche în lume.

Încălecă pe cal și plecă la împărat. Acolo ce să vadă? Fel de fel de feciori de împărat, tot mai frumoși, dar ca băiatul moșului, nu era nici unul. Toată lumea când l-a văzut așa, se ulta cu mirare, cine să fie, al cui fiu de împărat să fie? Și cum s'a prezentat, în fața împăratului și a poporului adunat acolo, făcu un rond, făcu două și numai deodată strânge frâul, dă pîteni calului și sbură la al zecelea etaj, unde ședea fata împăratului la fereastră. Ii fură inelul din deget și plecă ca vântul la movilă. Acolo intră pe urechea dreaptă, eși pe cea stângă și se făcu la fel cum a fost, rupt, sdrențaros și cam prostuț. Se duse apoi repede acasă și se așeză la locul lui, după sobă.

Când s'au întors cei doi frați dela curtea împărătească, povestiră tatălui lor și nu știau cine o fi fost băiatul acela care a luat inelul fetei, căci era tare frumos, deștept și îmbrăcat de nu mai era altul ca el. Dar el stând după sobă, își puse inelul fetei în deget și se legă la mână cu o batistă. Din când în când tot deslega batista și inelul strălucea ca focul, pentru că era de diamant. Frații mereu strigau:

— „Ce faci tu mîi prostule, acolo, ce tot umbli cu chibritul” ?

Când se uitau frații la el, iar lega mîna, să nu-i vadă inelul.

Acum împăratul dădu ordin în toată țara, ca să se prezinte acela care a luat inelul fetei, că-i va da-o de soție. Și s'a adunat lume și mai multă, ca să vadă cine-i acela. Unchiașul plecă cu cei doi frați acolo, dar pe cel mic, îl lăsară după sobă.

După plecarea bătrânului, băiatul de după sobă, se sculă și el, se duse la movilă și strigă din nou să vină calul. Acesta veni, băiatul îi puse frâul și intră iar prin urechea stângă și ieși prin cea dreaptă. Încăiecă apoi pe cal și plecă la curtea împăratului. Acolo se adunase lume multă și cu toții se uitau la el, căci avea cal bun și el era frumos.

Împăratul spuse atunci celor adunați: „Cine o putea fura fata dela al zecelea etaj, a lui să fie“! Mulți au încercat, dar n'au isbutit.

Băiatul unchiașului făcu iarăși câteva ronduri, strânse iarăși frâul și sbură la al zecelea etaj, fură fata și dispăru cu ea în văzduh.

Se întoarse apoi la împărat, căzură amândoi în genunchi și cerură iertăciune.

A început nunta și au făcut o nuntă frumoasă și am jucat și eu și am mâncat, iar azi sunt sătulă de mâncare și băutură. Și m'am suit pe o roată și v'am spus povestea toată.

auzită dela tatăl meu:
SIOMCA PARASCHIVA cl. IV-a pr.

La joacă.

Era o zi călduroasă, când mă pregăteam să mă duc la prietena mea, Suzana. De dimineață, o tot întrebam pe mămica: „Mămico, cu ce rochiță am să mă duc?“ Nu trecea nici un sfert de oră și iar: „Mămico, câte ceasuri mai sunt până la patru, ora mea de vizită?“ Când se plictisea mămica, spunea s'o las în pace. Dar eu, dădeam mereu târcoale ceasului, gândindu-mă: „Ce bine ar fi să știu cât mai este până să plec!“ Mi se părea că timpul trecea foarte încet. Mai statui cât stătui și plecaiu. Când ajunsei, erau toate fetele lângă un pom și vorbeau. Am stat puțin la umbra pomului și pe urmă începurăm joaca. Ne-am jucat până

ne-am săturat. Mama Suzanei, nu era acasă, așa că ne-am jucat în voie. Ne-am dus în casă și am luat fiecare câte o rochie. Acum trebuia să ne vedem în oglinda cea mare și deaceea ne-am dus cu toatele. Suzana se repezi și sparse oglinda. Am strâns toate cioburile, cari trimeteau razele lor în toată camera. Suzana începu să plângă. „Nu-i nimic, Suzano“. O încurajaram noi. „Mama ta n'o să te ocărăscă!“ Lacrimele Suzanei fură repede șterse de mânuțele prietenelor ei. Ii trecu necazul. Incepurăm iar cu jocurile. Ne-am jucat de-a „Mamele și copiii“. Bineînțeles: noi mamele și copiii, păpușile. Copilul doamnei Suzana, avea rochița ruptă. S'a înfuriat mama și trântind copilul jos, îi sparse capul. Doamnele: Marioara, Elvira și Siliana veniră în ajutor. I-am legat capul copilului. Am fi vrut să chemăm un doctor. Dar pe cine? Ii veni în minte Elvirei, să fie ea doctorul. Iși puse repede pantalonii mai vechi a tatălui Suzanei. Ochelarii bunichii, o pelearină de-a Suzanei și gata domnul doctor. După ce d-l Mușunache, doctorul, vindecă copilul, făcurăm o masă în cinstea lui. Luaram fructe uscate și le-am pus într'o farfurie, ospătându-ne. La masă, ne intrebam: Cum să facem ca să n'o ocărăscă mama Suzanei, pentru boro-boața pe care o făcuse? Ii veni mie un gând: să mergem toate la ușă, în fața mamei, spunând că a spart oglinda și s'o ruptă frumos s'o ierte. Gândul era minunat! Deaceea incepurăm să ne desbrăcăm. Liliana, când să-și scoată rochia, i se agăță de tocul pantofului, rupându-se. Căci am uitat să vă spun că, Liliana, găsind niște pantofi cu tocuri înalte și-i puse. Cu încetul ne desbrăcarăm și acum așteptam. Deodată auziram pași. „Mama, mama, strigă speriată Suzana, care se și ascunse după perdea. Se deschise ușa și în prag apăru servitoarea, care spuse că vine cucoana. Ne-am strâns toate lângă ușă. Ușa se deschise și acum era

chiar mama Suzanei. Când intră zise: „Da unde-i Suzana? “ Tăcurăm toate. Liliana doar începu: „Vă rog... s'o... ier... iertați pe Suzana. A s... spar... spart... og... oglinda.

— „Cum? “ A spart oglinda? Ce fel?

— „S'a... s'a... s'a isbit de ea și... și a spart-o! Dar... ier... iertați-o! Suzana ieși de după perdea, cu capul plecat și sărutând mâna mamei sale zise:

— „Iartă-mă, mamă! Mama ei o iertă, dar bineînțeles o și dojeni, căci oglinda lăsa un gol, într'un colț al salonului și era destul de scumpă.

Pe urmă o sărută și plecă. Am rămas doar noi care, săream de bucurie, că n'a bătut-o!

După puțin timp am plecat, luându-ne rămas bun dela Suzana, mulțumind călduros mamei sale, că a fost așa de bună cu prietena noastră.

MATEIESCU MARIA cl. IV-a pr. I.—Tulcea

in recreație

Cioric călăreț.

*Iată vine depe deal
Cioric călare pe cal;
E țanțoș nevoe mare
Că gloaba lui fuge tare.*

*Dar cum merge așa călare
Un iepure îi iese 'n cale.
Cioric pe dată l-a vânaș
Cu el acasă a plecat.*

*Și-acasă cum a sosit
L-a și pus la pregătit
Cu sos mult și pipărat
Cum e mai bun de mâncat.*

*La masă cum s'a așezat
A înghițit neobservat
Și coada iepurelui, care,
Avea, o perlă strălucitoare.*

*Cioric mult s'a speriat
Și la doctor a plecat,
Ca să-i scoată din stomac
Pêrla care a mâncat.*

*Doctorul l-a operat,
Stomacul i l-a tăiat
Și după ce s'a vindecat
In lume iarăși a plecat.*

UDREA GH. cl. IV-a pr. b.—Tulcea

Eroilor.

*Străvechile noastre hotare
Voi le-ați întins peste Carpați
Zidind o „Românie Mare“.
Și-ați desrobit ai voștri frați.*

*Strigând „Pe-aicea nu se trece“,
Voi ați luptat pentru drapel
Și azi dormiți sub huma rece,
Căci apărat-ați țara și pe el!*

*Purtăm cu toții tricolorul
In amintire pentru voi
Cei ce-ați dobândit onorul
Ai neamului vrednici eroi!*

CALCIU GHEORGHE—Mahimudia

10 Mai.

În fiecare an, în frumosul anotimp de primăvară, sărbătorim o mare sărbătoare națională: 10 Mai.

În toate unghiurile țării, se fac rugăciuni la biserici. Toți școlarii se îmbracă în costume naționale și se împodobesc cu panglici tricolor. Toată armata în cântecile goarnelor și muzicilor iese la paradă.

Dece este sărbătorită ziua de 10 Mai cu așa cinste? Pentru că în această zi, în anul 1866, a venit în țară Domnitorul Carol I. Tot în această zi, în anul 1877, s'a declarat independența țării. Dar nu e numai atât, ci în anul 1881, țara noastră s'a ridicat la rangul de Regat.

Zece Mai, este o întreită sărbătoare națională.

VIRGILIU I. CĂRNU cl. III-a pr.—Casimcea

Mama.

Ce bună e mama mea! Ea mă îngrijește și-mi dă sfaturi bune, îndreptându-mă pe calea cea bună. Cu glasul ei blând, ea îmi istorisește povești ori de câte ori n'am lecții de învățat. Când eram mai mic, ea îmi spunea ce însemnătate are ziua de 10 Mai, pentru toți Românii. În acest an, când erau numai vre-o câteva săptămâni până la 10 Mai, mama îmi făcu costum de cercetaș.

Când în sfârșit sosi și ziua de 10 Mai, ea mă îmbracă curat și-mi spuse să fiu cuminte.

Tot în luna Mai este și ziua mamei mele. De ziua ei m'am hotărit să-i fac un cadou frumos. Acum când sunt mic n'o pot mulțumi, decât, cu bunele mele purtări și ascultarea ce i-o dau. Când voi fi mare, o voi ajuta mai mult, precum m'a ajutat și ea. În veci figura ei îmi va apare în față când n'o să mai fie, iar cuvântul „mamă” îmi va fi pe buze până la ceasul cel din urmă. Căci ce e mai scump pe acest pământ, dacă nu e mama?

MARCOV S. CRISTU cl. III-a No. b.—Tulcea

O călătorie cu trenul.

Astă vară am făcut o călătorie cu trenul în Transilvania. După ce am debarcat la Galați, am luat trenul spre Brașov. Cu mine mai erau tata, mama și fratele meu Lucian. Imi era ciudă pe tren că merge cu viteză mare și nu-mi lăsa timp să admir toate frumusețile naturii. După câteva ore de mers, am ajuns în gara Ploești. Aici am poposit câteva ore, așteptând trenul

care merge spre Brașov. Orașul Ploești mi-a părut foarte frumos, mai ales bulevardul care pornește dela gară până în

centrul orașului. Pe ambele părți ale bulevardului, erau așezate bănci. Ne-am așezat și noi pe una din aceste bănci și admiram automobilele, trăsurile, care mergeau dela gară spre centrul orașului. Ne-am înapoiat apoi la gară și cu trenul de Brașov, am pornit înainte.

Tata mi-a explicat că acum mergem pe valea Prahovei.

Doamne! cu câte frumuseți a înzestrat Dumnezeu această vale. Câmpina cu sondele cele multe. Am văzut o sondă care era în erupție și ardea. Poiana Țapului cu priveliștea ei pitorească. Am trecut și două

poduri mari de fer, peste râul Prahova. La Sinaia mi-a explicat de-asemenea că aici se află castelul Peleş, locuința de vară a M. S. Regelui Carol II-lea. Când am ajuns în gara Buzieni, tata mi-a spus că aici este o fabrică de hârtie. De aici

până la Braşov, trenul mergea numai printre munţi. Culmele lor acoperite cu brazi, par'că atingeau cerul. Pe unele locuri, bolovani mari de piatră stăteau par'că să cadă asupra noastră. Jos în vale, râul Prahova curgea cu furie, lovindu-se de pietre mari, care produceau un şgomot asurzitor. Am trecut şi prin Predeal, localitate foarte frumoasă, unde tata mi-a spus că înaintea unirii tuturor Românilor, aici era graniţa între noi şi Ungaria.

Am ajuns şi la Braşov, unde am fost bine primiţi de rudele noastre şi prieteni. Această călătorie, va rămâne neştearsă în mintea mea.

MUNTEANU SILVIA cl. V-a pr.—Somova

O nenorocire !

Pe ziua de 4 Aprilie am luat vacanţa pentru Paşti.

Pentru ziua asta aşa de mare şi sfântă pentru noi creştinii, cu toţii ne grăbim să facem mari pregătiri şi curăţenie.

Tot aşa a vrut să facă şi colega noastră State Elena împreună cu mama sa. S'au dus împreună la carieră să ia pământ pentru lipit, dar o mare nenorocire li s'a întâmplat.

Pe când săpau pământ, nebănuind nimic, un mal s'a prăbuşit peste ele şi le-a omorât. În loc de bucuria pe care o aşteptau, a venit jale şi întristare în casa lor.

ZAHARIA TINCA cl. II-a No. 4 f.

Informaţiuni

Concursul care trebuie să se țină în ziua de 24 Mai c., se amână pentru ziua de Duminică 14 Iunie, ora 9 dimineaţa.

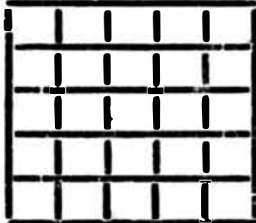
* * *

Toate abonamentele, inscrierile pentru concurs şi tot ce priveşte ad-Ńia revistei, se adresează D-lui N. Damienescu, str. Sf. ImpăraŃi 59.

Gândește-te și desleagă și tu un joc:

1) de Găinușă Ion cl. V Reg. Elisab.

Religia lui Mahomed

In loc de ceartă

Are apă multă (artic.)

A unii mai multe
numere

Vițel de bivoliță

2) Șaradă de Ilie Kleimberg

cl. II Isaccea

Prima parte, 'ndomn la muncă-i

Cu a doua mama coase,

Iar cu a treia mănăm boii,

La un loc de le uniți,

Nume, drag, mic găsiți.

Aritmogrif de Mihail Traian cl. IV

Luncavița

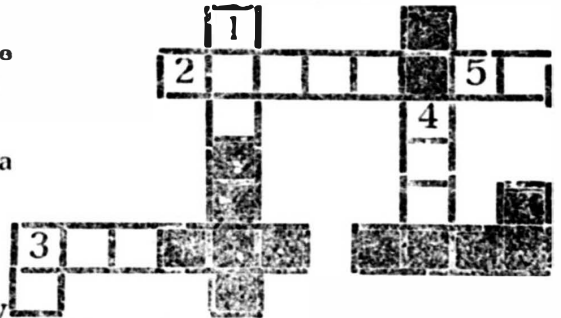
A.	
14	5
1	10.
2	10
11.	6.
11.	12.
16.	6.
11.	4.
8	7
14	10
5	9
7	10
5	13.
10.	7.
3.	6.
8.	11.
9.	5.
14.	5.
5.	10.
8.	9.

B.

- 1) Jumătatea cuvântului „tata“
 - 2) Locaș de închinăciune
 - 3) Băutură făcută din mere.
 - 4) Șervet de șters pe față.
 - 5) Metal scump și rar.
 - 6) Republică Europeană.
 - 7) Patria persicului
 - 8) Pasăre cu cioc de oțel.
- Dela A la B—Impărăție Africană în război cu Italia.

Pentru ușurință 6—R, 8—O, 2—C

6) de Topciu Virg. III 1 b.

Horizontal = 2) În ce se pune sabia

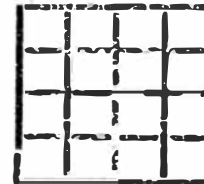
3) Pom roditor

5) Notă muzicală

Vertical = 1) Fiul caprei

4) Impunge cu coarnele

7) de Nistor Nicușor cl. IV Neatârnamarea

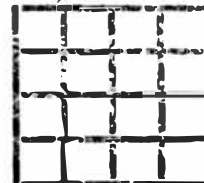
Capitală în Europa

Rege al iudeilor

Corp ceresc

Meseriaș

8) de Marinescu Maria cl. V 4 f.

Anotimp

Pământ lucrat

La tablou

Boală grea

Cine n'a putut deslega singur jocurile din No. 3-4 să caute aici :

No. 1=Gol—go—ta ; go—ri—la ; ta—la—și.

No. 2=Rața, ața, ța, a.

No. 3=Luna, Ural, N'are, aleg.

No. 4=Himalaia.

No. 5=Carpați.

No. 6=Plop, lumi (deși nu se spune lumi ci lume),
omăt, Pilești, Sora, tras, Iași.

No. 7=Paris, arie, Rin, ie, s.

No. 8=Mama, amin, mici, anin.

No. 9=Mama, acul, mușă, alah.

*Dăm mai jos numele elevilor care s'au ostenit
să deslege singuri jocurile :*

Toate Jocurile—Găinușe Ion-Reg. Elisabeta, Nistor P. Ni-
cușor-Neatârnaea. Draganof Vasilica No. 4 .., Zburlea Adriana,
Gheorghiu Victoria și Nedelcu Iordana No. 3 f., Sava Elena,
Vessi Costea, Marioara Andreiescu și Mimi Singirliu No. 2 f., Cal-
ciu G.-Mahmudia, Iordăchescu Elena-Aglaia și Popescu Ramelia
Princip. Nicolae, Buga Sylvia L. P. C., Buga Aurelia, Suliman
Șuchirie, Simionof I. Ioana, Mazăre Georgeta, Stamate Rădița
Bogaciev Maria, și Tiron Ecaterina șc. No. 4 f., Bejenaru Gher-
ghina-Reg. Maria, Petculescu Nic.-Somova, Cărnău Virgil-Casim-
cea și Anghel D-tru-i Hagilar, Garabet Traian cl. III No. 1 b.

3 Jocuri—Papadopol Lizeta No. 1 f. Bouroș Vict., Dumit-
rof Maria, Laura Munteanu și Chirița Elena No. 2 f., Topciu Virgil
cl. III, Popescu Adrian cl. II No. 1 b. Burghilea V. cl. III No. 3 b.

7 Jocuri—Kleinberg Ilie, Nicolaescu Nic., și Stavri Spiru
Isaccea, Pintilie Chița 4 f. Cotocea G.-Reg. Elisabeta.

6 Jocuri—Olga Găbrașcu și Boțof Aurelia 2 f., Drăghiescu
I. Ionel No. 3 b.

5 Jocuri—Șopof Georgeta 2 f. Bucur Janeta și Olaru Nic.
Reg. Elisabeta.

4 Jocuri—Mihai Traian cl. IV Luncavița. Cencof Stefa,
Doljencu Eugenia și Crânjală Florica No. 2 f., Neculai Maria
Reg. Elisabeta.

3 Jocuri—Stănescu Margareta și Georgeta Caraciugiuc 2 f.
Paulică Barbăneagră-Isaccea.

O vorbă bună pentru fiecare :

Jenică—Am primit. In numărul viitor vom da poate o fotografie.

Negrișanu D-tru— Am mai scris aici și pentru alții ca să se știe : noi nu publicăm decât atunci când e scris îngrijit și curat.

M. F. P. — Foarte bine, că v'ați gândit la o societate culturală. Uniți-vă câțiva și munciți ca frații. Ceilalți cari spui tu că nu prea se dau în vânt după învățătură, lasă-i.... se vor vedea rezultatele, mai târziu. Cât privește intenția de a scoate o carte de poezii, cred, să mai așteptăm.

Gentu—„Mama mea“, foarte bine scrisă. Deocamdată însă ți-am publicat altăceva.

Ioniu Valeriu—S'a primit prea târziu dragul meu, frumoasa ta compoziție „O Serbare Străjerască“ de aceea, n'am putut-o publica.

Neculae Ilie—„Paștele“ a trecut. Deacuma la anul, cu ajutorul Domnului, vom mai publica astfel de poezii.

Gheorgiu Marta—Nu te supăra ! Pe Iunie vor fi trecute și jocurile tale. Te rog însă, scrie ceva mai îngrijit.

D-lui Gh. T. Hagiomer.—Mulțumim pentru abonamentul de sprijin. Este această atențiune un semn, pentru noi, că dv. apreciați eforturile pe care le facem și înțelegeți de contribuția și emulația cu care vine in ajutorul învățământului ; revista.

V. N. D-ful de jos—Era vorba de niște desene !

G. N. S.—Da, așa este. Unde-i convingere și dragoste, nu se poate da înapoi. Acolo unde se lucrează cu astfel de sentimente, începutul e frumos și bun, dar nu durează.

V. S.—Nu publicăm jocuri scrise la întâmplare și de mântuială.

Tuturor copiilor cărora nu le putem publica jocurile și compozițiile, le cerem să urmărească cu răbdare revista. Care sunt bune se vor publica.

